

Ως **ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ** συμμετέχουμε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και εκφράζουμε τις ιδέες και το ρεύμα της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Οικολογίας. Ταυτόχρονα, επιδιώκουμε τη συγκρότηση του μετώπου κατά της ευρωζώνης και της ΕΕ, για τη διπλή έξοδο. Επιδιώκουμε επίσης τη βαθύτερη ενότητα και την πολιτική ενοποίηση, σε ανώτερο επίπεδο, των δυνάμεων της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Εκλογική νίκη – Διαδικασία διαπραγματεύσεων – Πρώτο τελεσίγραφο

Μετά την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ άρχισαν οι διαπραγματεύσεις οι οποίες μετά από μαραθώνιες συσκέψεις τόσο σε τεχνικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, κατέληξαν στο τελεσίγραφο των εκβιαστών δανειστών, το οποίο επιδόθηκε στην ελληνική κυβέρνηση στις 25 Ιουνίου 2015. Το κείμενο αυτό το απέκρουσε η κυβέρνηση προκηρύσσοντας δημοψήφισμα. Ιδού πως το περιγράφει ο τότε υπουργός Οικονομικών Γ. Βαρουφάκης σε άρθρο του (Καθημερινή 5-7-2015): «Αποδεχθείτε τώρα, μας είπαν, δρακόντειο πακέτο λιτότητας (άμεσα μέτρα 2,5% με 3% του ΑΕΠ), φόρων (εστίαση και ξενοδοχεία στο 23%), περικοπών (π.χ. επικουρικών συντάξεων και ΕΚΑΣ) και κοινωνικής αποδόμησης (π.χ. απεμπόληση της νησιωτικότητας). Αποδεχθείτε όλα αυτά μαζί με μηνιαίες αξιολογήσεις έως τον Νοέμβριο και παράλληλες, σκληρές διαπραγματεύσεις για το 3ο Μνημόνιο που θα φέρει, στο τέλος του χρόνου, νέα μέτρα, νέες απειλές για Grexit, νέα πολύμηνη αβεβαιότητα, νέα ταπείνωση. Ή διαφορετικά οι τράπεζές σας κλείνουν τη Δευτέρα το πρωί. Κρίναμε πως αυτό το δίλημμα-τελεσίγραφο υπερβαίνει τη λαϊκή εντολή της 25ης Ιανουαρίου. Ο ελληνικός λαός δεν μας εξουσιοδότησε να επιλέξουμε εκ μέρους του ούτε υποταγή σε παράλογες απαιτήσεις των δανειστών, ούτε και ρήξη με την επίσημη Ευρώπη. Θέσαμε λοιπόν το εκβιαστικό δίλημμα στην κρίση του λαού, όπως οφείλαμε να κάνουμε. Και τότε το Eurogroup, το οποίο δεν είναι θεσμοθετημένο όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τιμώρησε τον ελληνικό λαό κλείνοντας τις τράπεζες.

Οι πολίτες αναρωτιούνται εύλογα τι θα συμβεί αν ψηφίσουν ΝΑΙ ή ΟΧΙ. Αν ψηφίσουν ΝΑΙ, η έκβαση είναι δε-δομένη: Στη χώρα θα παγιωθεί το καθεστώς της χρεοδουλοπαροικίας, με τη δημοκρατία πληγωμένη, με τις τράπεζες σε δεινή θέση και με μια τρόικα που θα επιστρέψει στην Αθήνα με άγριες, εκδικητικές διαθέσεις. Η περαιτέρω, στο διηνεκές, συρρίκνωση, υπό κυβέρνηση εντολοδόχων υπουργών, θα μονιμοποιηθεί και, το χειρότερο, θα νομιμοποιηθεί.»

Ήταν ολοφάνερο ότι οι εκβιαστές δανειστές ενέπαιζαν την κυβέρνηση, δήθεν διαπραγματευόμενοι επί πεντάμηνο, και τελικά πέντε ημέρες πριν εκπνεύσει η προθεσμία της παράτασης του δεύτερου μνημονίου, το Γιούρογκρουπ, ένα μη θεσμοθετημένο όργανο της ΕΕ, έθεσε την κυβέρνηση προ του φοβερού διλήμματος.

Στο ίδιο άρθρο διευκρινίζει και τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων: *«Η άλλη πλευρά δεν διαπραγματευόταν! Απλά έκλεινε λίγο-λίγο την κάνουλα της ρευστότητας και ροκάνιζε τον χρόνο, με την προσδοκία ότι μέρα με τη μέρα οι αντιστάσεις μας θα έφθιναν, τα ΜΜΕ θα τρομοκρατούσαν, ο λαός θα αγωνιούσε, η κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να κυβερνήσει (έτσι που όλα τα στελέχη ήμασταν βουτηγμένοι σε ατέρμονες «τεχνικές» διαπραγματεύσεις). Περίμεναν πότε η ρευστότητα θα τελειώσει και η δανειακή συμφωνία θα φτάσει στο τέλος της, έτσι ώστε, εκείνη τη στιγμή, να παρουσιάσουν το αχρείο τελεσίγραφο: Ταπεινωθείτε ή σας κλείνουμε τις τράπεζες!»*

Σύνοδος Κορυφής – Αποδοχή Μνημονίου – Νομοσχέδια «προαπαιτούμενων»

Οι εκβιαστές δανειστές κατά τη διάρκεια της Συνόδου Κορυφής στις 12-13 Ιουλίου 2015 ζήτησαν και πέτυχαν να υπάρξει, ως προϋπόθεση για την έναρξη συνομιλιών προς εξεύρεση λύσης και επίτευξη γραπτής συμφωνίας, για την αποδοχή του τρίτου μνημονίου το αργότερο έως τις 20 Αυγούστου 2015 η ψήφιση των νομοσχεδίων με περιεχόμενο τα λεγόμενα «προαπαιτούμενα». Ένα από αυτά ήταν και το δεύτερο νομοσχέδιο για την τροποποίηση του

Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας που αφορούσε στους πλειστηριασμούς της πρώτης κατοικίας κ.α., είχε συνταχθεί από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, αλλά δεν είχε ψηφισθεί στη Βουλή λόγω της άρνησης της Ολομέλειας των Προέδρων των Δικηγορικών συλλόγων της χώρας και της απόρριψής του με διεξαχθέν δημοψήφισμα (ποσοστό 93%).

Η προγραμματισμένη ψηφοφορία στις 22-7-2015 προκάλεσε την δικαιολογημένη αντίδραση της Προέδρου της Βουλής Ζωής Κωνσταντοπούλου η οποία με επιστολή της τόσο προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας όσο και προς τον Πρωθυπουργό διατύπωσε τις παρακάτω απόψεις:

«Πολλαπλασιάζονται οι συνειδησιακά οδυνηρές στιγμές που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε εντός του Κοινοβουλίου. Αυτό που μου ζητούν είναι, αν μπορούσα, να εξέδιδα και μια σφραγίδα με το όνομα «Βουλή των Ελλήνων» για να επικυρώνουν τα φιρμάνια τους. Επιχειρείται μέσα από εκβιασμό να ισοπεδωθεί η κυβέρνηση και οι κοινοβουλευτικές ομάδες που τη στηρίζουν. Ως πρόεδρος της Βουλής δεν θα μπορούσα ποτέ να νομιμοποιήσω διαδικασίες που καθιστούν τη Βουλή διακοσμητική και τελικά θέτουν εκποδών τη δημοκρατία. Από θεσμική υποχρέωση σας επισημαίνω ότι οι συνθήκες υπό τις οποίες εισάγεται προς συζήτηση το νομοσχέδιο δεν εγγυώνται την τήρηση του Συντάγματος, τη θωράκιση της δημοκρατικής λειτουργίας, την άσκηση της νομοθετικής εξουσίας του Κοινοβουλίου ούτε την κατά συνείδηση ψήφο του βουλευτή. Υπό καθεστώς εξόφθαλμου εκβιασμού, ο οποίος απευθύνεται από ξένες κυβερνήσεις- μέλη της ΕΕ προς την κυβέρνηση και τους βουλευτές, εισάγεται και, μάλιστα, με «έλλειψη δυνατότητας οποιασδήποτε τροποποίησης» ένα νομοθέτημα με το οποίο επιχειρείται μείζων παρέμβαση στη λειτουργία της δικαιοσύνης και στην άσκηση των δικαιωμάτων των πολιτών, κατά τρόπο που καταλύει τόσο την λειτουργία της Ελληνικής Δημοκρατίας ως κοινωνικού κράτους δικαίου, στο οποίο λειτουργεί η διάκριση των εξουσιών, σύμφωνα με τα συνταγματικώς οριζόμενα, όσο και τη διαφύλαξη της αρχής της δίκαιης δίκης. Το νομοθέτημα εξαναγκάζονται να το εισαγάγουν υπουργοί οι οποίοι δεν συμμερίζονται το περιεχόμενό του, αλλά αντιτάσσονται ευθέως σε αυτό, και εξαναγκάζονται να υπερψηφίσουν βουλευτές οι οποίοι επίσης αντιστρατεύονται το περιεχόμενό του. Όλα αυτά υπό την ευθεία απειλή άτακτης χρεοκοπίας.»

Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επέστρεψε και το δεύτερο τελεσίγραφο της 13ης Ιουλίου;

Ο θρίαμβος του 62% στο δημοψήφισμα είναι γνωστός. Η μεγαλειώδης συγκέντρωση την παραμονή του δημοψη-φίσματος ήταν ιστορική. Με τον τρόπο αυτό επιστράφηκε στους εκβιαστές δανειστές το τελεσίγραφο τους. Στις 13 Ιουλίου όμως επιδόθηκε και δεύτερο

τελεσίγραφο. Μπορούσε η κυβέρνηση να το επιστρέψει κι αυτό και με ποιον τρόπο; Κατά τη γνώμη μας μπορούσε να απευθυνθεί πρώτα στα μέλη του κόμματος (με τη διαδικασία του διαρκούς συνεδρίου) και αμέσως μετά να παραιτηθεί και να προκηρύξει νέες εκλογές (τις οποίες θα κέρδιζε πανηγυρικά υπερβαίνοντας ακόμη και το ποσοστό του δημοψηφίσματος), διότι και το δεύτερο τελεσίγραφο υπερέβαινε τη λαϊκή εντολή της 25ης Ιανουαρίου.

Δυστυχώς δεν το έπραξε, έχασε την μοναδική ευκαιρία και δεν πήγε στο ραντεβού με την Ιστορία. Απεναντίας επέφερε τη διάσπαση του κόμματος και εντάχθηκε στη χορεία των μνημονιακών κομμάτων.

Η δήλωση του Μανώλη Γλέζου επιβεβαιώνει τα προαναφερθέντα: *«Η κυβέρνηση Μαξίμου αποφάσισε να οδηγήσει σε εσπευσμένες εκλογές αγνοώντας το ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό και δεν συγκάλεσε πλατιά σύσκεψη. Ο στόχος είναι φανερός: η υποταγή στους δανειστές και την ολιγαρχία. Ύστερα από αυτό καλούνται όλοι οι ιδρυτές του ΣΥΡΙΖΑ και όλοι εκείνοι οι οποίοι δε θέλουν την επανάληψη ενός νέου Λιβάνου, σε ένα μέτωπο Αντίστασης, σε μια ενιαία λαϊκή αντιστασιακή συνεργασία για να αποτραπεί η αφαίμαξη του λαού μας και η καταστροφή της χώρας, για να κρίνει ο λαός, ο μόνος αρμόδιος, το μέλλον του».*

Τι έγινε στο συνέδριο του Λιβάνου το Μάη του 1944; Το μεγαλειώδες κίνημα του ΕΑΜ υποτάχθηκε στην αστική κυβέρνηση που συγκροτήθηκε υπό την εποπτεία των Βρετανών (με δοτό πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου) και τέσσερις μήνες αργότερα (Σεπτέμβρης 1944) οδηγήθηκε στην υποταγή του ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Βρετανού στρατιωτικού Σκόμπι. Έτσι το ΕΑΜ ηττήθηκε πρώτα πολιτικά και μετά στρατιωτικά (Δεκέμβρης 1944) από τους Βρετανούς και τους δωσίλογους συνεργάτες τους.

Τελικά η κυβέρνηση ηττήθηκε κατά κράτος και οι εκβιαστές δανειστές πέτυχαν αφενός να γίνει δεκτό το τρίτο μνημόνιο και αφετέρου να απαλλαγούν όλοι από τους διαφωνούντες του ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα αναμένουν να πέσει σαν ώριμο φρούτο και να σχηματισθεί μετά τις εκλογές κυβέρνηση συνεργασίας, μεταξύ νέων και παλαιών μνημονιακών κομμάτων ή μεμονωμένων βουλευτών. Γι' αυτό και οι πρώην αδυσώπητοι εχθροί του ΣΥΡΙΖΑ (τόσο στις προηγούμενες εκλογές όσο και στο δημοψήφισμα) έχουν μεταμορφωθεί σε φίλους. **Στις προηγούμενες εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ ζητούσε λαϊκή εντολή δηλαδή πολιτική νομιμοποίηση για «να καταργήσει τα μνημόνια μ' ένα νόμο, ένα άρθρο, σε μια ημέρα». Απέτυχε όμως διότι είχε την αυταπάτη ότι αυτό ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί εντός της ευρωζώνης. «Ξεχνούσε» ότι ευρωζώνη και μνημόνιο είναι αλληλένδετα. Τώρα ζητάει νέα λαϊκή εντολή για να υλοποιήσει αυτό που δεν κατήργησε!!** Οι νέοι φίλοι του τον χειροκροτούν πλέον ως μνημονιακό κόμμα.

Όπως είναι γνωστό, στις τελευταίες εκλογές, οι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ ήταν 3.000.000 ενώ τα μέλη του 30.000 του δε ΚΚΕ 330.000 ενώ τα μέλη του 20.000. **Η συντριπτική πλειοψηφία όμως των αριστερών και κομμουνιστών ψηφοφόρων,** μετά το θρίαμβο του δημοψηφίσματος, τη διάσπαση και την προκήρυξη πρόωρων εκλογών, **είναι πολύ στεναχωρημένοι, διότι εξακολουθούν να θέτουν, ορθά και δίκαια, την πολυπόθητη ενότητα της Αριστεράς υπεράνω όλων.** Θυμούνται τις γνωστές, για τις οδυνηρές συνέπειές τους, διασπάσεις και υποστηρίζουν ότι:

«Αριστερά θα πει θυσία, αυταπάρνηση, ανιδιοτέλεια, όχι προσωπικές φιλοδοξίες. Μια μόνο φιλοδοξία είναι επιτρεπτή. Να υπηρετεί την κοινωνία και τους αδύνατους όλων των ειδών. Αν αυτό δεν είναι εφικτό, τότε η Αριστερά (αν υπάρχει) δεν έχει κανένα λόγο να βρίσκεται στην κυβέρνηση. Την οικονομική ελίτ την υπηρετούν άριστα τα συστημικά κόμματα.» (άρθρο Ολύμπιου Δαφέρμου, Εφ. τ. Συν. 18-8-2015).

Ήταν εφικτό να αποφευχθεί η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και η προκήρυξη πρόωρων εκλογών; Ο γνωστός όμοτιμος καθηγητής και πολιτικός Μανόλης Γ. Δρεττάκης (τον οποίο θα μπορούσε να προτείνει ως Πρόεδρο της Δημοκρατίας ο ΣΥΡΙΖΑ αντί του Π. Παυλόπουλου, γνωστού εκπροσώπου του πελατειακού συστήματος και του καραμανλισμού) υποστήριζει ότι *«η προκήρυξη των νέων εκλογών μπορούσε να αποφευχθεί αν οι διαφωνούντες βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ παραιτούνταν και τις έδρες τους καταλάμβαναν αναπληρωτές που συμφωνούσαν με τις αποφάσεις της κυβέρνησης. Δυστυχώς, δεν το έπραξαν, παρά τη σχετική γραπτή δέσμευσή τους. Αντί γι' αυτό, 25 από αυτούς (στους οποίους μπορεί να προστεθούν κι άλλοι) – διαιωνίζοντας μια αλγεινή "παράδοση" βουλευτών δεξιών και κεντρώων κομμάτων – ανεξαρτητοποιήθηκαν και ίδρυσαν ένα νέο κόμμα (τη Λαϊκή Ενότητα), το οποίο δεν αναδείχτηκε από τις εκλογές και θα μετάσχει στις επικείμενες, αντιπολιτευόμενο το κόμμα στο οποίο ανήκαν τα μέλη του. "Σημαία" του είναι η έξοδος της χώρας από το ευρώ, σε αντίθεση με τη θέληση της μεγάλης πλειοψηφίας του εκλογικού σώματος.»* (άρθρο Εφ. τ. Συν. 28-8-2015).

Ο νοών νοείτω.

Τέλος, για το χαρακτήρα και το μέγεθος της διάσπασης χαρακτηριστική είναι η δήλωση του παραιτηθέντος γραμματέα της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ Τ. Κορωνάκη: *«Έχουμε μια σοβαρή διάσπαση που φέρνει την απογοήτευση και την αποστράτευση, καθώς και την αναζωπύρωση ενός αλληλοσπαραγμού. Ας υπερασπιστούμε το αριστερό ήθος, τη συλλογικότητα, και τη συντροφικότητα. Ας συνεχίσουμε με αλληλεγγύη στον αγώνα για δικαιοσύνη, δημοκρατία και αξιοπρέπεια... Κινδυνεύουμε η ήττα της διαπραγματευτικής μας τακτικής να μετατραπεί σε*

στρατηγική ήττα της Αριστεράς.»
Ας τα έχουν αυτά υπόψη τους και οι μεν και οι δε.

Τι επιδιώκει η αντιπολίτευση;

Σύσσωμη η αντιπολίτευση ζητούσε από την κυβέρνηση να τους φέρει, μετά τη Σύνοδο Κορυφής στις 13 Ιουλίου, οποιαδήποτε συμφωνία και με οποιουσδήποτε όρους. Την επομένη οι πιεστικές απαιτήσεις για σύναψη συμφωνίας μεταλλάχθηκαν σε οργισμένες καταδίκες της συγκεκριμένης συμφωνίας! **Από τη μια καταγγέλει το τρίτο μνημόνιο και από την άλλη ζητάει κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» για να το υλοποιήσουν όλοι μαζί!!** Ας σημειωθεί ότι το τρίτο μνημόνιο είναι επαχθέστερο των δύο προηγουμένων, διότι οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις δεν τα υλοποίησαν πλήρως, για να μη χαλάσουν τις καρδιές των πελατών τους. Μεταξύ των συμφωνηθέντων, αλλά μη τηρηθέντων, ήταν το άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων, η πάταξη της φοροδιαφυγής, η μείωση της γραφειοκρατίας, η ρύθμιση των «κόκκινων» δανείων έως και το κλείσιμο των άχρηστων στρατοπέδων.

Κατήγγειλε, επίσης σύσσωμη, ως εθνική προδοσία αυτό που ήταν υποχρέωση της κυβέρνησης, δηλαδή η προληπτική επεξεργασία εναλλακτικών σχεδίων, με σκοπό την οργάνωση της άμυνας. **Δυστυχώς, η κυβέρνηση έχοντας διακηρύξει ότι η κύρια επιδίωξή της είναι η παραμονή της χώρας στην ευρωζώνη** (κι ενώ η αντιπολίτευση υποκριτικά αρνούνταν αυτήν την παραδοχή) **παρέμεινε αιχμάλωτη του ευρώ και απέρριψε πολιτικά την πρόταση ενός συγκεκριμένου και αξιόπιστου προγράμματος εθελουσίας εξόδου από την ευρωζώνη.** Ας σημειωθεί ότι εάν η Ελλάδα δεν ήταν μέλος της ευρωζώνης (19 μέλη) και ήταν μέλος μόνον της Ευρωπαϊκής Ένωσης (28 μέλη), όπως είναι π.χ. η Πολωνία, η Τσεχία, η Δανία, η Σουηδία, και άλλες χώρες, εξακολουθώντας να έχει το δικό της νόμισμα, τότε θα είχε αποφύγει τον εγκλωβισμό της. Γι' αυτή την παγίδευση της χώρας στην ευρωζώνη από το 2002 είναι υπεύθυνοι ο πρώην πρωθυπουργός Κ. Σημίτης με τους επιτελείς και τους υπουργούς του και ο τότε διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος και μετέπειτα δοτός πρωθυπουργός για την υλοποίηση του λεγόμενου PSI Λ. Παπαδήμος. Και οι δύο σε αγαστή συνεργασία με την αμερικανική ιδιωτική τράπεζα Γκόλντμαν Ζακς και εν γνώσει των δανειστών μας, κατασκεύασαν την «ισχυρή Ελλάδα», δήθεν έτοιμη να συμμετάσχει… στον πυρήνα των χωρών-μελών της ΕΕ! Σήμερα και οι δύο βρίσκονται στο απυρόβλητο και κανένας δεν ασκεί εις βάρος τους κριτική για τις σκόπιμες ενέργειες τους που εξυπηρετούσαν ξένα και ντόπια οικονομικά συμφέροντα.

Η πολιτική χυδαιότητα της αντιπολίτευσης, με το σύνθημα «Μένουμε Ευρώπη», εμφανίζεται

με γλαφυρό τρόπο στα λόγια του γνήσιου εκπροσώπου της, δημάρχου Θεσσαλονίκης Γ. Μπουτάρη: «Είχα ελπίδες για τον Αλέξη Τσίπρα. Εν τέλει συνειδητοποιώ πως είναι μπολσεβίκος. Η κυβέρνηση θυμίζει κάτι μεταξύ Κούβας και Τσαουσέσκου». (σε συγκέντρωση του Ποταμιού 22-6-2015)

Να συγκροτήσουμε το μέτωπο κατά της ευρωζώνης και της ΕΕ για τη διπλή έξοδο

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων βουλευτικών εκλογών είχαμε επισημάνει ότι μπορούμε με την κοινή μας δράση να ανατρέψουμε το πρώτο εμπόδιο που βρίσκεται μπροστά μας στη μεγάλη πορεία προς το Σοσιαλισμό, δηλαδή τον εγκλωβισμό μας στην ευρωζώνη και την ΕΕ Ισχυριζόμασταν και εξακολουθούμε να υποστηρίζουμε ότι οι γνώσεις μας, οι εμπειρίες μας και η αποκάλυψη του πραγματικού προσώπου της ΕΕ κατά τη διάρκεια της εφαρμογής των μνημονίων την τετραετία 2010-2014, **μας οδηγούν στο ορθό συμπέρασμα ότι τόσο η ευρωζώνη όσο και η ΕΕ δεν είναι δυνατόν να μεταρρυθμιστεί προς όφελος των φτωχών και των εκμεταλλευομένων.**

Για εμάς η διπλή έξοδος από ευρωζώνη και ΕΕ προς μια λαϊκή, αντικαπιταλιστική, ριζοσπαστική κατεύθυνση και με τους όρους που θέτει το λαϊκό κίνημα (μονομερής κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων, παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων που έχουν στρατηγική και εθνική σημασία) είναι αναγκαία και εφικτή.

Είναι το πρώτο ουσιαστικό βήμα προς τη μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία όπου θ' αναπτυχθεί, θ' ανθίσει και θα καρπίσει μια νέα ιεράρχηση των αναγκών των εργαζομένων και θα δημιουργηθεί ένα νέος επαναστατικός ανθρωπισμός, ώστε η ζωή των ανθρώπων ν' αποκτήσει νέο ουσιαστικό περιεχόμενο. Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία, στην οποία στοχεύει η στρατηγική της Αντικαπιταλιστικής Οικολογίας, δε θα είναι μια κοινωνία απεριόριστων υλικών αγαθών, διότι ο φυσικός πλούτος και τα ενεργειακά αποθέματα δεν είναι ανεξάντλητα.

Το μεγάλο κέρδος από το θρίαμβο του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, είναι ότι δυνάμωσαν η αντιπάθεια, η εχθρότητα, ακόμη και το μίσος κατά της ΕΕ των θεσμών της και των ηγετών της. Όταν ενταχθήκαμε στην ευρωζώνη το ποσοστό απόρριψής της ήταν πολύ μικρό. Σήμερα υπερβαίνει το 35%. Με την κατάλληλη ενημέρωση του λαού, το πολιτικό αυτό ρεύμα, με σκοπό τον απεγκλωβισμό της χώρας και την εθελουσία έξοδο, θα γίνει πλειοψηφικό. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί βασικό πυλώνα αυτού του ρεύματος. **Η παραμονή στην ευρωζώνη**

και την ΕΕ είναι εμπόδια στη μεγάλη μας πορεία προς το Σοσιαλισμό. Πρέπει να τα ανατρέψουμε και να συνεχίσουμε με περισσότερη δύναμη.

Πώς, όμως, θα γίνει αυτή η ανατροπή διερωτώνται οι δημοκράτες, οι αριστεροί και οι κομμουνιστές ψηφοφόροι; Η απάντησή μας είναι σαφής: **Μόνον αν γίνει το πρώτο βήμα συμπόρευσης, συμπαράταξης και κοινής δράσης από τις πολιτικές δυνάμεις, οι οποίες διακηρύσσουν ότι επιδιώκουν την αποδέσμευση και τη διπλή έξοδο από ευρωζώνη και ΕΕ.**

Μόνο με την κοινή δράση και τη συμπαράταξη (πολιτική, κοινωνική, εκλογική) επιστρέφονται τα τελεσίγραφα των εκβιαστών δανειστών τα οποία ξεχειλίζουν από εμπάθεια και ιδεολογικό φανατισμό. Έτσι μπορούμε να δώσουμε ένα μάθημα στο συντηρητικό πρώην Πρόεδρο της Γαλλίας Ζισκάρ ντ' Εστέν ο οποίος είχε εκστομίσει με χαιρεκακία ότι «Η ευρωπαϊκή ενοποίηση καθιστά το σοσιαλισμό απαράδεκτο».